

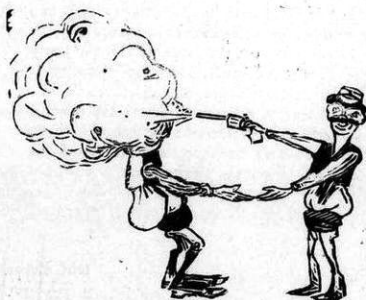
**Φασούλης και Περικλής,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.-Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ...
 Π.- Ἡμέρα τριταγία.
 Φ.-Τῆς Ἀναστάσεως χαρὰ κι' ἀνοιξέως μαγαγία.
 Π.- Ἄς φιληθοῦμε, Φασουλή...
 Φ.- Ἀποῦ τὸ θέλεις ἔλα.
 Π.- Ὡ φιλημα μαγευτικόν!...
 Φ.- Ὡ μόςχος και κανέλα!
 Π.- Ἀκόμη μιά...
 Φ.- Καὶ ἄλλη μιά...
 Π.- Ὡ τριταγία σχόλη!...
 Φ.- Πάει κι' ὁ Μόλτικε...
 Π.- Πέθανε καθὼς πεθαίνουν ἔλοι.
 Φ.- Θεὸς ἴσχωρές 'τον, Περικλῆ... βαβαί 'στὴν Γερ-
 μανίαν.
 Π.- Ἄς ἔχη γαῖαν ἑλαφρὰν και μνήμην αἰωνίαν.
 Φ.- Τί ἄνθρωπος πολὺ γλωσσός!...
 Π.- Ἀλήθεια τί κεράλι!
 Φ.- Τὴν δόξα, βρέ, τὴν ἔφαγε κι' αὐτὸς με τὸ κουτάλι.
 Φ.- Ἐννέα γλώσσαις εἰξευρε...
 Π.- Ὄκω, βρέ μπουνταῆ,
 και ἔμως δὲν 'συνεθίζε και ἔμιλη πολλὰ.
 Φ.- Τί λές, μωρέ;... αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔβγαζε μιά λέξη
 και ἦτον ἕνας ἄνθρωπος μὴ στάξη και μὴ βρέξη,
 ἐνῶ ἐσὺ, βρέ μασκαρᾶ, κι' ἐγὼ τὸ παληοβῶδι
 μόνο με μιά σὴκνόμε τὸν μαγαλᾶ 'στὸ πόδι.
 Π.- Ποῦ οἱ 'δικοί μας γίγαντες οἱ Μαραθωνομάχοι,
 ποῦ με χρυσὰ λαμποκοπᾶ ὁ σέβρος των κι' ἡ ράχη,
 ποῦ μες 'στὰ σπήτια φαίνονται οἱ πρώτοι Στρατηλάτες
 και μες ἀλλάζουν τὸν Χριστὸ μ' ἀδιάκοπες παρλάτες
 περὶ πολέμων θαυμαστῶν και ἔθλων ἀμυθῶν
 και ἔσο κόβ' ἡ γλώσσα των δὲν κόβει τὸ σπαθί των;
 Φ.- Καλὰ τὰ λές, βρέ Περικλῆ... νὰ! στρατηγοὶ ἀλήθεια,
 αὐτοὶ μου φαίνονται σωστοὶ κι' ὁ Μόλτικε κολοῦθια.
 Καὶ δὲν μου λές ἀληθινὰ τί θέλεις νὰ σὲ κάνω
 κι' ἂν ξέρης γλώσσαις ἑκατὸ και κατὶ παραπάνω
 και στέκσαι σὰν κούτσουρο και δῆλοο δὲν 'μιλεῖς
 κι' οὐδὲ τὴν ἀνθρωπότητα ποῦς δὲν ὤρελεις;
 Τί νὰ τῆς κάνης, Περικλῆ, τῆς γλώσσαις τῆς πολλαῖς;
 καλλίτερα νὰ ξέρης μιά κι' ἀδιάκοπα νὰ λές,
 παρὰ νὰ ξέρης ἑκατὸ, διακόσαις, πεντακόσαις,
 κι' αὐτὰ τὰ Κορακιστικὰ και τῶν πουλιῶν τῆς
 [γλώσσαις,
 και νὰ μὴ λέγης οὔτε γροῦ και ἄφανος νὰ χάσκη
 και τὰ καλὰ και χρήσιμα ποτὲ νὰ μὴ διδάσκη.
 Π.- Ἀλήθεια λές, βρέ Φασουλή, ὁ Μόλτικε δὲν μ' ἀρέσει

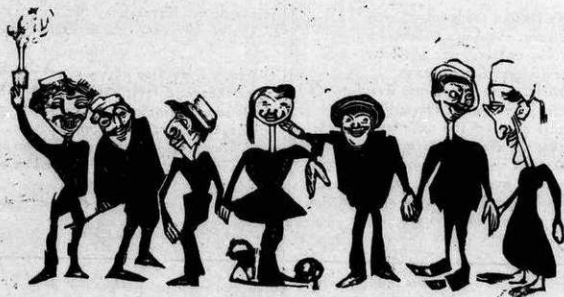
κι' ὡς τῶρα δὲν εἰμπόρεσε ὁ νοῦς μου νὰ χωρίσῃ
 πῶς ἔτσι τὰ 'κατάφερε, πῶς ἔγινε μεγάλος,
 χωρὶς ποτὲ νὰ φλυαρῇ κι' αὐτὸς σὰν Παπαγάλος.
 Φ.- Καὶ τάχατε τί ἔκαμε;... μιά τρύπα 'στὸ νερό.
 Π.- Ἔτσι κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλή, νομιζῶ και θαρρῶ.
 Φ.- Δὲν εἶχε ἀρεμιάνον κι' ἀγέρωγον τὸ ὕψος,
 οὐδὲ τῆς ἀλογόμυγαις δὲν ἔκανε κομμάτια,
 οὔτ' ἐκορδόνετο ποτὲ με στρατηγοῦ ἀέρα,
 οὔτ' ἔκοβε τὰ λάχανα και πράσσα πέρα πέρα,
 οὐδὲ ἀγριοκῦτταζε τὸν κόσμο μες 'στὰ μάτια,
 ἀλλὰ σκυφτός, βρέ Περικλῆ, ἀμίλητος και μόνος
 πολέμουσ ἰσχεοῖαζε τὸν μέλλοντος αἰῶνος
 με τὴν στολή του πάντοτε και ὄχι με σουρτοῦκα,
 κι' ἡ δόξα ἑσπεράνωε τὴν ἀσπη του περσοῦκα,
 χωρὶς ἐκείνου, Περικλῆ, καθέλου νὰ φουσκῶνῃ
 και δίχως τὸ μουστάκι του 'ψηλὰ νὰ τὸ σηκῶνῃ.
 Π.- Ἄν κι' ἦτον ἄνθρωπος με νοῦ και μ' ἀρετὴς μυριάς
 γιὰ 'μᾶς κορόδιο φαίνεται κι' αὐτὸς τῆς φανταρίας.
 Ἐγὼ ἐκείνον, Φασουλή, νομιζῶ Σακαράκα,
 ποῦ δίχως νὰ ἰδῆ ποτὲ πολέμου πατατράκα,
 φουσκόνει και τετνόνεται και κόσμο σκυλοβρίζει
 και κάθε πεζοδρόμιον 'στὸ πάτμα του τρίζει,
 ποῦ στρίβει τὸ μουστάκι του με κόρδωμα μεγάλο,
 κι' ἂν τὸν πατήσω, Φασουλή, καμμιὰ φορὰ στὸν κάλο,
 νὰ με βαρῆ, νὰ με κλωτσᾶ, νὰ σπάξῃ τὰ πλευρὰ μου,
 και ἂν τοῦ πῶ «δὲν τῶθελα» νὰ γύνῃ τάντερά μου.
 Ἔτσι τὸν θέλω, Φασουλή, τὸν κάθε Σακαράκα,
 κι' ὄχι σκυφτό, ἀμίλητο και ζαρωμένο βλάκα,
 χωρὶς ἀγριοκῦτταγμα, χωρὶς ζετιποσσία,
 κι' ὁ Μόλτικε δὲν θὰ ἐπιανε μαζὶ μας χαρτοσσία.
 Φ.- Τέτοιοι' χαροὶ μες 'στῶν Ρωμηῶν τὸν τόπο δὲν
 [περνοῦν
 με ἔλῃν τὴν σοφίαν των, με ἔλῃν των τὸν νοῦν.
 Ἐδῶ 'στὴν γῆν τοῦ Ἄρεως και τῆς γερῆς παρλάται,
 ποῦ βγάξει Κοφοξέρηδες και γαῦρους Στρατηλάτας,
 ποῦ κρῦδονται 'στῆς πέτρας τῆς μεγάλαις ἱστορίας
 και τόσα ξεφουσιήματα περνοῦν γιὰ μπαταρίας,
 ἂν εἶσαι Μόλτικε, Περικλῆ, θὰ χάψτης μόνο μυγίαις...
 Π.- Ἀλήθεια 'πές μου, Φασουλή, 'στῆς Ἐκκλησιαστικῆς
 [ἐπηγγελῆς
 Φ.- Ἐπῆγα...
 Π.- Καὶ τί ἔκαμες;
 Φ.- Μὲ βλέμμα δακρυσιμένον
 Τὰ γονατὰ μου ἔκλινα εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον

Ἐχάσανε κι' οἱ δύο τὰ Πασγάλια τῶν,
κι' ἀντὶ αὐτῶν τσουγκρίζουν τὰ κεφάλια τῶν.

Χριστὸς ἀνέστη, χρόνια πολλὰ,
καὶ ἴσ' τὸν ἀέρα σκορποῦν μ' αἰθάλα.

Ἀναστάσεως Ἡμέρα
καὶ κουμπούραις ἴσ' τὸν ἀέρα.

κι' ἐρώναξα «Ναζαρηνὲ ποῦ ἤλθεσ νὰ γλυτώσης
 ἐμᾶς τὰ ἱναμόκορμα εἰς εὐσταλλαγίνας τόσης
 κι' ἐπήγες νὰ παραδοθῆς διὰ τριάντα σκούδα,
 συγχώρησε τὸν κόσμον κι' ἐμένα τὸν Ἰούδα.
 Κι' ἂν 'στὸ σταυρὸ σου ἐργεταί ἡ καθεμιὰ κυρὰ
 μὲ μούρη κατακόκκινη ἀπὸ τὰ λαδερὰ,
 κι' ἂν θέλη κόρτε, τιμῆπωμα καὶ ἀπαχτὸ φιλί,
 καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία σου μυρίζῃ πατσουλί,
 καὶ ἂν τὸ κάθε λαδικὸ κρυποκουβένταις πιάνη
 καὶ κόβει ράβ' ἢ γλώσσα του καὶ τρέχει σὰν ροδάνι,
 κι' ἂν σκάρδο μπόλικο βρωμοῦσν τῶν εὐσεβῶν τὰ γνόατα,
 μὴ στρέψῃς 'στους ἁμαρτωλοὺς καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ νόατα,
 κι' ἂν τὴν χολὴν σου εἰ σταυροὶ τῶνευλαδῶν ταράττουν,
 ἄρες αὐτοῖς, Ναζαρηνὲ, οὐκ οἶδασι τί πράττουν.
 Ναί, Κύριε, συγχώρησε κι' ἐμᾶς τοὺς ἱερατοὺς
 καὶ ἂς ἀνάουον πάντοτε τὰ δέναια τοῦ κράτους,
 καὶ πᾶς Ρωμιῆς Χριστιανὸς ποτὲ νὰ μὴν πεινᾷ
 κι' οὐδὲ ὁ Κανελλόπουλος νὰ συγγοσταμνοῦνᾷ
 πῶς πένει ὀλιγώτερα μαζίσια καὶ ρουστῆρια
 κι' ἔτσι νὰ παύσουν τὰ πολλὰ τοῦ Θεοδώρῃ σκελῆτια,
 κι' ἐλευθερὰ 'στὸ Κεντρικὸν καθεὶς νὰ μπαينوβγαίνῃ

καὶ τὸ Κουβέρνο κι' ἡ πατρις Κορδόνι νὰ πηγαίνῃ.
 Εἰσάκουσον, Ναζαρηνὲ, κι' ἐμὲ τὸν ἀλιτήριον,
 κι' ἂς πάρῃ δρόμο δυνατὸ τὸ Κατηγορητήριον,
 καὶ ἂς σταυρώσωμεν κι' ἐμῆς διὰ τοῦ Δεληγιάννη
 τὸν λαοπλάνον τὸν γνωστὸν, ποῦ τὸν Μεσοσία κάνει,
 κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων ὁ γενναῖος,
 νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ὡς Σίμων Κυρηναῖος.»
 Τοιαῦτα εἶπα, Περικλῆ, δοξάσας τὸν Θεόν,
 καὶ λαποδύτης εὐσεβῆς εἰσήλθε 'στὸν Ναόν,
 κι' ἐνῷ κρυποκουρούριζαν τῶν λαδικῶν αἱ σπετραὶ
 μιᾶς σεμνῆς Μαγδαληνῆς τὸ πορτοφόλι ἤπρε,
 κι' ἀμέσως λάσπη τόκοψε, βρὲ Περικλῆ, δρομαῖος,
 ἐν' ἀγοράστῃ δι' αὐτοῦ ἀγρὸν τοῦ Κεραμῆως.

Π.—Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλλῆ...

Φ.—

καὶ πᾶσα ἐθροπρόθεια εἰς κόρακας ἐρέτω.

Π.—'Στὴν ἀγκαλιά μου πέταξε, ψυχῆ μου, πέρδικά μου...

Φ.—Δός μου λοιπὸν τὰ σάλια σου καὶ δέξου τὰ δικά μου.
 Χριστὸς ἀνέστη...

Π.—

'Στὸ σπαχτὸ πηγαῖον νὰ τὸ στρώσω,
 κι' ἡμέρα ποῦναι σήμερα δὲν θὰ σὲ μπαγαλωρῶσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ὁ Γράννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
 ὅπου μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 ποῦ κι' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
 μὲ τὸν Δουστοτσῶ, τὸν φραγορράπτην Γάλλον,
 κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῃς πᾶτερ ἡμῶν σὶ βγαῖζει φιγουρίνι
 κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κέρδιμα μεγάλον,
 αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
 πάσης σιλιανῆς κομψότητος, καὶ χάριτος ἐστία,
 ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλάρην τὰ μάλιστα λεπτὸν
 κι' ἐνῷ τὸ ροῦχο σοῦ μετρᾷ σοῦ λέγει καὶ ἀστεία,
 νῆα κασιμίρα ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ,
 ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'θῃς καὶ ἄλλο νὰ τᾶκόουης,
 κι' ἔμπρὸς 'στὸν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού,
 ὁ κάθε κομφεῦσιμος ἀστὸς τῆς πρωτοουσίας.

'Ἐκείνο τὸ κατὰστημα Βασίλη τοῦ Κοσδῶν,
 ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶνει
 καὶ μὲ στολίδι χίλια δυὸ φεγγολολεῖ γεμάτο.
 Θεαῖμα ιδέσθαι ἄλθωσι!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
 μικρὰ Παρισι φαίνονται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
 κι' ἂν γελασθῆς, καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξῶ καὶ περάσης
 ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῆς, καὶ κῆτι θ' ἀγοράσης,
 κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
 τότε θὰ φήγῃς μοναχὰ καὶ πᾶχημα δὲν θὰ πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γκατ' εἶναι κρέμα κι' ἄδικο
 ἀπ' ἐξῶ νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελάδικο.

Κυρία ποῦ τρελαίνεσθε μὲ τὴν σοφὴν Εὐμόπην,
 ἐμέσως 'στὴν Φιλόκαλον γραφτῆ Πινελόπτην,
 τὸ μνησιον Σύγγραμμα τὸ Περιδικόν,
 τὸ κάλλιτον 'στὸ εἶδος του καὶ δὴ μοναδικόν.
 Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εἶρετε πολλὰς πληροφορίας
 καὶ πάντα ἐλεκτρὸν συμφῶν κομψῆς κοκεταρίας,
 κι' ἀπὸ τὸ ἔνα τὸ πρῶτ' ἕως 'στὸ ἄλλο βραδύ
 τὴν μόδα τὴν Παρισινὴν θὰ 'δῆτε καὶ θὰ μαθετε...
 τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδα,
 ποῦ 'στὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθεται.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλι Πιλοπολεῖον κι' ἄλλο
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, ἀπ' ὅλα πρὸ μεγάλο.
 Τί λουδο καὶ τί ὠμορριά... μὰ εἶναι μὲ τρέλλα!
 τί μπακτουνακίμα λυγερὰ, τί κὴμ ἢ φὸ καπέλα.
 Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσιμπαλι ἔμπρὸς, μικροὶ μεγάλοι,
 κι' ἂς εἶναι τὰ καπέλα του εἰ καθενὸς κεφάλι.

'Ὁ Μῆς ὁ Εὐάγγελος μὲ γνώσι καὶ μὲ νοῦ,
 ζαχαροπλάστης ἄριστος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
 κάμνει λαμπρὰ γλυκίσματα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ
 'στὸ Ζαχαροπλαστεῖόν του, τὴν προσφιλεῖ Παλλίδα,
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπάναντι καμμένῃ
 κι' ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῶν γλυκῶν πολλὸ εὐνοουμένῃ.

'Ὁ Ρωμιὸς γνωστὸν ὡς κάρω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ Ἐροδοτῶ Εὐδὸν, — θεὸς 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ εἶδι,

μὲ Λημιόν, μὲ μὲ μάνθρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χίτρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.